

S Z I G E T I J E N Ő

Szombathelyi képeslapok a múlt századból

ULYSSES

A falból lép ki a térre
James Joyce úr,
a tűnő világ Ulysess-e.
Leopold Bloom hajdan élt
hirdetőügynök háza volt
a Fő tér negyvennégy.
Itthon Virág Lipót névre hallgatott,
s világcsavargó lett (mint más is)
ki Dublinban egy átlagos nap
gondolatfolyamatában is
sikert, boldogságot keresett.
Messze szaladt hát a hazától,
felelte a régi várost,
hol egykor megszületett,
Odüsszeusként járta a világot,
de az élet zűrzavarában
haza soha nem érkezett.

ANTIEMBEREK

Tóth Menyus, a festő mondta
keserű-igazán, egyszer, hajdanán:
„antiemberek árasztották el a világot,
és ezek ellen csak lírával tudunk küzdeni”.
Csak a szívből kiszakadt vers
teszi mássá a világot, mert győz
az antiemberek blablái fölött.
Hiszek az emberformáló szóban,
ami vers, Istentől kötött beszéd
a jóra, mi biztosan örökkévaló.

ELFELEJTENI

Emlékeim tornyából lenézek.
Belesédülök a múltba
és összefut alattam az idő.
Lépcsői már a síkba simulnak,
s a toronyig vezető meredek utat
próbálom remegő térdekkel
mindörökre elfelejteni,
hogyan megnyerjem az időtlen
jelen mozdulatlan békességét.

ÓPERINT UTCA A MÚLT SZÁZADBÓL

Az Ó-perint utca végén,
a Lutheránus templom előtti
kicsi téren egy satnya
bokor árnyán a padon
anyám ült és olvasott.
Szürke, maga kötötte ruhában,
mi fehér horgolt csipkegallérral
- mindenki szerint is – gyönyörű volt.
Mi, Sanyival, mint törvénytisztelő
18 éven aluliak, fogócskáztunk.
A tisztes polgárház első emeletén
nyitva volt az ablak, s kihallatszott
az ének: „Szent érzélem tölti keblemet”,
meg apám mennydörgő hangján az ige.
Jött a csendő, anyám megrezsent,
mi Sanyival mellébújtunk némán.
Majd kisvártatva becsukták
a gyülekezetben az ablakot.

DOROGI BÁCSI

Évtizedek kódén át . . . annakidején
a magasföldszinti ablakunkból
lestük Dorogi bácsit,
az öreg katonát
a második emeletről,
ahogy öt után öt perccel
megkopott, katonás léptekkel –
mint ahogy egy tartalékos
századoshoz illik –, hazaballagott.
S hogy katonásan egyenes maradjon,
díszkardjával – aminek
fénye volt, de éle nem –,
görbülő hátát támasztotta.
Mi, kisgyerekek,
csodálva a fényes mundért,
illendően köszöntünk hangos
„kezét csókolom”-mal,
s ő meg naponta, mosolyogva
nekünk szalutált.

LIDI NÉNI

Mikor a legkisebb testvérem megszületett,
Óperintről a karikalábú Lidi néni
eljött a nyári melegben, s anyáknak segített.
Apám szerte járt a falvakba, titkon az otthonokba
vitte a vigaszt, az Igét, a hitet,
s mi otthon vártuk aggódó szeretettel.
Lidi néni, főzött, mosott,
s közben mesélt a bociról, kit nemrég
Bimbó, a megmentett öreg tehén ellett.
Tejtestvére volt a boci az öcsémnek,
kinek kevés anyatej jutott, mikor
kilencszáznegyvennégyben beleszületett
ezekbe a nyomorult,
átkos évekbe.

ÚRFI

„ifjú Szigeti Jenő úrfi” –
így láttam a nevem
még negyvennégyben
a légópince ajtajára
függesztett hirdetőtáblán.
S büszkén olvastam
iskolából jövet, menet.
A házmester úr írta
a hivatalos parancsra
mindnyájunk nevét
ülérend szerint a táblára,
hogy a hullaszállítók tudják,
hogy ki voltam, ha
bombatalálat éri a házat.

Összetört álmok siratója

A valóság, ezer darabra bomlik
amikor ránk lép a kegyetlen idő,
s köddé válik minden
mi szép volt és való.
Emlékeink – mint trójai faló –
rejtik álmunkat, mi összetört.
Cserepei szívünket szabdalják,
s ezer vérző sebbel gyilkolják
tovatűnő életünk